EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El Cul del Pou | Senyor Ramon | Actualitzat el 15/10/2021 a les 10:11

?Maties Sala, l'aventura no vol lligams

Il·lustració: Maria Picassó.

I tant que el coneixeu! Maties Sala Riu, un tros d'home sota un cap rinxolat. Mestre i esportista infatigable, heroi de mil curses sobre terra, mars i llits, i viatger entusiasta. Té per lema fer tot allò que el seu cos li permet, i una mica més! Va néixer el 1955, fill primer d'una masia al capdamunt de l'avinguda Tudela. La mare, que provenia de la Pedra i la Coma, li transferí la genètica: amb 90 anys, plegats encara van plantar-se dalt de Busa! Però anem al començament. El Maties, feta l'escola elemental, va anar a estudiar a la Salle i és allà on li va semblar sentir la crida de Déu. Amb la voluntat de ser missioner a l'Àfrica, deixà pares i germans -l'Enric, esbojarrat i divertit, i la Pilar cinc anys més jove- per fer el batxillerat entre novicis lasal·lians, a Cambrils. És allà on començarà a córrer amb bicicleta i també hi aprendrà a nedar. Després, a la Salle Bonanova, farà magisteri i teologia. I aquí tot s'enreda: a Barcelona, en un episodi propi del Tenorio, s'enamora d'una novícia amb qui veuen passejar pel mercat de santa Llúcia. La congregació el crida a l'ordre i, després de Nadal, el Maties ja no hi torna. És el seu any terrible. Havia d'acabar el curs i les pràctiques per ser mestre -i ho va fer entre les Dominiques i la Renaixença. Continua vinculat al Casal de l'Església, participant dels grups d'Ultreia i a l'escoltisme. Però abans de l'estiu, baixant del Posets, mor el seu germà Enric, desetze anys. Tot plegat costa...En positiu, aquella tardor entra a la Flama, on s'estarà sis cursos fins a arribar a un altre episodi crucial: forma part del grup «dels 15» mestres acomiadats -un veritable cisma pedagògic! De resultes d'això farà oposicions i s'incorporarà a l'escola pública en una situació que li facilita permisos i fins llargues excedències. És aquí on apareix el Maties més popular, el del mostatxo i les aventures esportives. Té 25 anys i encara fuma, però aviat ho deixa per millorar resultats. Descobreix les maratons -23 en deu anys!- i la natació, i comença els grans viatges amb bicicleta: travessar els Estats Units, la volta al món -dos anys i 46.000 km!- o la volta a l'Àfrica. Ha travessat tres cops l'estret de Gibraltar o -també té mèrit!- ha fet sencera la Séquia nedant. I des dels vuitanta que comença a córrer triatlons que el duran al campionat mundial d'Ironman, a Hawai, el 91... Els títols es multipliquen amb bicicleta de muntanya, alpinisme o qualsevol altra dèria. Però també n'ha passat de tots colors i més d'un cop ha vist perillar la integritat per la malària, gossos salvatges o policies corruptes. I en acabat surten les avaries: amb 66 anys, l'home camina amb dues pròtesis de maluc i una altra en un dels

genolls. Apedaçat i diagnosticat d'artrosi, ha tingut també un infart que li causa problemes de circulació perifèrica «i tinc diverticles, porto sterns al cor i quan puguin me'n posaran dos més a les caròtides: tot em trontolla... però encara em funciona tot!». Per això continua fent esport i, en colla, des de fa quinze anys, va a caminar cada divendres regularment. Independentista de pedra picada, des d'abans de la pandèmia que també s'ha apuntat als Tirallongues. I és un apòstol de la solteria; la brama diu que ell sempre triomfa entre les dones, però sense cap ganes de formar allò que es deia una família. «I sí, fins he tingut algun festeig que m'ha durat un parell d'anys, o tres amb intermitències, però no, no em vull pas comprometre. Francament, jo per a aquesta aventura no que no serveixo...».